

Sygn. akt II Ka 212/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Barbiny Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2014 r.

sprawy **M. L.**

obwinionego z art. 92 §1 k.w. w zw. z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych § 17 i z art. 90 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 13 maja 2014 r. sygn. akt II W 602/13

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. oraz art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. :

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok ,
2. zasądza od M. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie odwoławcze oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

MP/ZD

Sygn. akt II Ka 212/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli wniosku o ukaranie zarzucono M. L. to, że w dniu 30.09.2013 r. ok. godziny 15:00 w Z. na ul. (...), kierując samochodem osobowym m-ki C. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do pionowego znaku drogowego tj. "B-2 zakaz wjazdu" to jest dokonanie wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. w zw. z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych § 17 oraz to, że w miejscu i czasie jak wyżej tamował ruch na drodze publicznej, to jest dokonanie wykroczenia z art. 90 k.w.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w sprawie II W 602/13 uznał M. L. za winnego dokonania zarzucanych mu czynów wypełniających dyspozycję art. 92 § 1 k.w. w zw. z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych § 17 oraz art. 90 k.w. i na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierzył mu karę 300 złotych

grzywny. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty oraz 100 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego, który zaskarżył rozstrzygnięcie w całości na korzyść M. L. i zarzucił mu:

1. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań Z. P. i uznanie ich za wiarygodne oraz zeznań J. N. (1) i wyjaśnień M. L. poprzez odmówienie im waloru wiarygodności, a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego niniejszej sprawy,

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez dokonanie dowolnej- w miejsce swobodnej- oceny dowodów w postaci zeznań P. M. i P. K. oraz zdjęć wykonanych przez Z. P. i uznanie, iż powyższe dowody świadczą o przebiegu zdarzenia w wersji przedstawionej przez świadka Z. P., podczas gdy funkcjonariusze policji nie byli naocznymi świadkami zdarzenia z dnia 30 września 2013 roku a posiadana przez nich wiedza pochodzi wyłącznie z relacji Z. P., a zdjęcia wykonane przez niego stanowią dowód wyłącznie co do sposobu i miejsca zaparkowania pojazdu marki C. przez M. L.,

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art 8 k.p.w. poprzez dokonanie dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów w postaci zdjęć wykonanych przez Z. P. oraz zdjęć przedstawionych przez obrońcę obwinionego poprzez uznanie, iż M. L. parkując wzdłuż jezdni utrudnił przejazd innym pojazdom, podczas gdy z powyższego materiału dowodowego wynika, że obwiniony zaparkował pojazd częściowo na chodniku a nadto, że na jezdni ul. (...) mogą bez przeszkód znajdować się na tej samej wysokości dwa samochody, z których co najmniej jeden mógłby znajdować się w ruchu a tym bardziej, iż przejazd drugiego samochodu byłby możliwy, gdyby drugie auto było zaparkowane stojąc częściowo na chodniku.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na wadliwym ustaleniu, iż na ul. (...) od strony ul. (...)] ustawiony jest pionowy znak drogowy B - 2 oznaczający zakaz wjazdu, podczas gdy ul. (...) w odniesieniu do ul. (...) znajduje się od tej samej strony co ul. (...), co w konsekwencji spowodowało błędny opis czynu, którego rzekomo miał się dopuścić obwiniony.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie M. L. od zarzucanych mu czynów oraz o zasądzenie na rzecz obwinionego kosztów postępowania, w tym kosztów poniesionych przez niego zastępstwa adwokackiego za postępowanie w I i II instancji.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesione przez skarżącego zarzuty – w ocenie Sądu Odwoławczego – sprowadzają się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji wobec dezaprobaty wydanego w stosunku do obwinionego wyroku.

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do zakwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Prawdą jest, że obwiniony nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, niemniej jednak, w ocenie Sądu Odwoławczego, zgromadzone w sprawie przez Sąd meriti dowody w postaci obszernych, spójnych i logicznych zeznań Z. P., a także funkcjonariuszy policji P. M. i P. K., wspartych rzeczowym materiałem dowodowym nie pozostawiają wątpliwości co do winy i sprawstwa obwinionego, a dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne są prawidłowe, wynikają z wszechstronnej analizy przeprowadzonych w sprawie dowodów, które oceniane zostały swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – a ocena taka w pełni wynika z obszernego i szczegółowego uzasadnienia spełniającego wymogi formalne określone w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. oraz, co istotniejsze, korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Sąd Rejonowy dokonał oceny wszystkich istotnych dowodów, uzasadniając w sposób logiczny i przekonujący swoje stanowisko. W motywach

pisemnych zaskarżonego wyroku wskazał, na jakich dowodach się oparł w swoim rozstrzygnięciu i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., a więc nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej - wobec czego Sąd Okręgowy w pełni ją podzielił. Należy przy tym podkreślić, że w myśl zasady swobodnej oceny dowodów sąd władny jest dać wiarę określonym zeznaniom świadka, czy też jej odmówić (jak też wyjaśnieniom obwinionego), pod warunkiem, iż swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego. W niniejszej sprawie wszystkie istotne dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego zostały przeanalizowane w motywach zaskarżonego wyroku, a wymienione wyżej wymogi oraz wskazania zostały zachowane.

Z. P. zarówno w czynnościach wyjaśniających jak i przed sądem konsekwentnie oraz szczegółowo opisywał jak wyglądało zdarzenie z udziałem obwinionego mające miejsce w dniu 30 września 2013 r. około godziny 15:00 w Z. na ul. (...), dlaczego zdecydował się na wezwanie funkcjonariuszy policji, jak wyglądał przebieg interwencji podjętych przez funkcjonariuszy. W/w świadek dokładnie zaprezentował, jak poruszał się samochód prowadzony przez niego i jak kierowany przez M. L., w którym miejscu pojazdy „spotkały się” ze sobą, jak wyglądała następnie rozmowa z obwinionym. Co szczególnie istotne świadek Z. P., pomimo iż ta okoliczność może mieć wpływ na ocenę wiarygodności jego relacji nie krył, że jego rodzina oraz rodzina obwinionego pozostają od jakiegoś czasu ze sobą w konflikcie. Zeznania Z. P. w pełni korelują z zeznaniami funkcjonariuszy policji P. M. i P. K., którzy jak słusznie podniósł apelujący, nie byli wprawdzie naoczniymi świadkami zdarzenia, nie mniej jednak zaprezentowali szereg okoliczności, które niewątpliwie są istotne dla ustalenia stanu faktycznego i rozstrzygnięcia sprawy. Szczególnie istotne wydają się tu zeznania P. M., który podał, że obwiniony najpierw udawał zdziwionego wizytą funkcjonariuszy, nie chciał się wylegitymować, mówił, że nic nie wie na temat utrudniania przez niego ruchu, a po chwili oświadczył, że jedynie na chwilę wycofał samochodem w ulicę (...) w kierunku ulicy (...). Znamienne jest także, że z zeznań świadka wynika, że po przyjeździe na miejsce zdarzenia widział jedynie jeden samochód na posesji matki obwinionego, a nie dwa, jak twierdził M. L.. Istotnym jest również niewątpliwie przekonanie P. M., zgodnie z którym mijanie się dwóch jadących z przeciwnych kierunków samochodów byłoby niebezpieczne, ponieważ samochody nie poruszają, ze względów bezpieczeństwa, kołami tuż przy samych krawężnikach jezdni. Relacja Z. P. koresponduje także z rzeczowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci zdjęć wykonanych z wnętrza samochodu w/w świadka. Symptomatycznym pozostaje, że sam obwiniony nie kwestionował autentyczności zdjęć, nie zgłaszając zastrzeżeń do miejsca i czasu ich wykonania.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego stwierdzić należy, iż nie ma on racji twierdząc, że przedstawione przez obronę zdjęcia wykluczają zasadność przypisanego obwinionemu zarzutu tamowania ruchu. Bezspornym w niniejszej sprawie pozostaje, że możliwy jest przejazd samochodu ulicą (...) przy jednoczesnym zaparkowaniu innych pojazdów przy krawężniku, nie mniej jednak trudno taki manewr uznać za bezpieczny z uwagi na fakt, iż jest on możliwy jedynie wówczas, gdy koła obu pojazdów niemal stykają się z krawężnikiem jezdni, co grozi ich uszkodzeniem, a także z powodu odstępu bocznego między pojazdami, który jest wówczas bardzo niewielki. Ponadto zaznaczyć w tym miejscu należy, że przejazd dwóch pojazdów jest możliwy wówczas jedynie, gdy pojazdy mijają się jadać idealnie na wprost, równoległe do osi jezdni. Tymczasem ze zdjęć wykonanych przez Z. P. wynika, że samochód należący do M. L. w chwili jego fotografowania nie był ustawiony w taki sam sposób jak na zdjęciach zaprezentowanych przez obronę, co powodowało, że niemożliwym było jego bezpieczne wyminięcie przez w/w świadka.

Oceniając wersję zdarzeń forsowaną przez obwinionego oraz jego obrońcę stwierdzić należy, że jest ona sprzeczna z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania. Sąd Odwoławczy podobnie jak organ meriti nie dostrzegł powodów, dla których obwiniony wyjeżdżając tyłem z posesji swojej matki nie mógł ustawić tak samochodu, aby jego przód był skierowany w stronę obowiązującego kierunku jazdy na tej ulicy, co bezspornie było manewrem łatwiejszym do wykonania i dogodniejszym z uwagi na szerokość drogi. Niewątpliwie uzasadnieniem zachowania obwinionego nie może być twierdzenie, iż wycofanie samochodu z posesji w lewą stronę (tyłem do ul. (...)) uniemożliwiał samochód zaparkowany przez Z. P.. Kierując się bowiem zasadami logiki oraz prawidłowego rozumowania stwierdzić należy, iż

obwiniony niewątpliwie mógł wyjechać pojazdem w lewą stronę i zaparkować go przed lub za samochodem Z. P. po tej samej stronie, co byłoby zgodne z zasadami przepisów ruchu drogowego i umożliwiłoby przejazd innym pojazdom. Jest sprawą oczywistą, że nie ma bowiem znaczenia dla drożności drogi, czy samochód obwinionego zaparkowany byłby tyłem, czy przodem do ulicy (...).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela dokonaną przez organ meriti ocenę zeznań świadka J. N. (2). Wskazane przez Sąd I instancji sprzeczności w relacjach świadka zaprezentowanych na różnych etapach postępowania, a także antynomie z wyjaśnieniami obwinionego Z. L. eliminują jego wersję zdarzeń spośród wiarygodnych źródeł dowodowych będących podstawą dokonywania ustaleń faktycznych.

Nie zmienia powyższej oceny treść wyjaśnień obwinionego M. L.. Dowód ten został przez Sąd I instancji dostrzeżony i właściwie oceniony, a apelacja skarżącego w dużej mierze sprowadza się do odmiennej oceny tego dowodu. Prawem obrońcy obwinionego jest dokonywanie innej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, nie oznacza to jednak w żadnym razie, iż taką ocenę powinien podzielać sąd orzekający. Organ meriti miał w polu widzenia wszystkie ujawnione dowody, których ocena w pełni chroniona jest zasada, o jakiej mowa w przepisie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., co pozwoliło na dokonanie niesprzecznych z logiką i doświadczeniem życiowym ustaleń faktycznych, a w konsekwencji nadanie zachowaniu obwinionego właściwej oceny prawnej. Wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest domeną organu ferującego zaskarżony wyrok. Musi być on jednak w sposób logiczny i wyczerpujący- z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego- argumentowany, co czynione jest w uzasadnieniu wyroku. Inaczej mówiąc w myśl zasady swobodnej oceny dowodów (określonej w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) sąd wyrokujący spośród sprzecznych ze sobą elementów materiału dowodowego (w tym zeznań świadków czy też wyjaśnień obwinionego) ma prawo jednym dać wiarę, innym wiarygodności odmówić. Może zatem oprzeć swój wyrok na zeznaniach jednego świadka, uznając je za jedynie wiarygodne i nie dać wiary zeznaniom innych świadków, czy też wyjaśnieniom obwinionego, jeżeli przeświadczenie sądu o winie jest dostatecznie umotywowane. Z powinności tych Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w pełni się wywiązał.

Ponieważ apelacja zwrócona jest przeciwko całości wyroku, to dotyczy ona również wymierzonej M. L. kary. W tym zakresie organ meriti uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające obwinionego, sankcjonując przypisane mu zachowanie przede wszystkim w sposób adekwatny do jego zawinienia.

Z tych też powodów utrzymano w mocy zaskarżony wyrok uznając niezasadność zarzutów apelacji obrońcy obwinionego

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczonego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądzać od M. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę:

-50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie odwoławcze (§ 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokość opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia- Dz. U. Nr 118, poz. 1289 z 2001 r.)

-30 złotych tytułem opłaty za II instancję (art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych- Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.)